

بررسی رابطه خودپنداره با ابعاد انگیزش تحصیلی دانش آموزان دختر پایه اول دوره دوم متوسطه شهر همدان

زهرا کیانی^۱، نصراله عرفانی^۲، یداله خرم آبادی^۳

۱- کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی دانشگاه پیام نور*

۲- دانشیار گروه روانشناسی تربیتی دانشگاه پیام نور

۳- استادیار گروه روانشناسی تربیتی دانشگاه پیام نور

چکیده

این پژوهش با هدف بررسی رابطه خودپنداره با ابعاد انگیزش تحصیلی دانش آموزان انجام شد. روش پژوهش از نوع توصیفی و همبستگی بود و جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه دانش آموزان دختر پایه اول دوره دوم متوسطه شهر همدان در سال تحصیلی ۹۸-۱۳۹۷ بود که بر اساس فرمول تاباچینک و فیدل (۲۰۱۳) تعداد ۱۰۷ نفر به عنوان گروه نمونه به صورت تصادفی مرحله ای از بین جامعه آماری انتخاب شدند. برای سنجش خودپنداره، از آزمون خودپنداره تنسی و جهت سنجش انگیزش از پرسشنامه استاندارد انگیزش تحصیلی هارتر استفاده شد. تحلیل داده ها با آزمون ضریب همبستگی پیرسون توسط نرم افزار SPSS انجام شد. یافته ها حاکی از آن بود که بین خودپنداره و انگیزش درونی و بیرونی رابطه مستقیم و معنی داری وجود دارد در حالی که بین خودپنداره با بی انگیزگی دانش آموزان رابطه معکوس و منفی مشاهده شد. همچنین نتایج پژوهش حاضر نشان داد که به وسیله خودپنداره می توان انگیزش تحصیلی دانش آموزان را پیش بینی کرد. به بیان دیگر دانش آموزی که خودپنداره مثبتی دارد، از انگیزش تحصیلی بهتری برخوردار بوده و در زمینه درسی قوی تر عمل می کند. **واژگان کلیدی:** خودپنداره، ابعاد انگیزش، همدان